

62018CJ0026

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 10. jūlijs (*1)

Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu – Muitas savienība – Regula (EEK) Nr. 2913/92 – 202. un 203. pants – Ievadmuitas nodoklis – Muitas parāda rašanās muitas tiesiskā regulējuma pārskatīšanai – Nodokļa – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 30. pants Importam piemērojamais PVN – Nodokļa iekasējamās gadījums – Preces “importa” jēdziens – Prasība par preces nokļūšanu Eiropas Savienības ekonomiskajā apritē – Šīs preces transportēšana uz dalībvalsti, kas nav muitas parāda rašanās dalībvalsts

Lietā C-26/18

par līgumu sniegt prejudiciālu nolikumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Hessisches Finanzgericht (Hesenes Finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar līgumu, kas pieņemts 2017. gada 2. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 16. janvārī, tiesvedībā

Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung

pret

Hauptzollamt Frankfurt am Main,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [J.-C. Bonichot], tiesneši K. Toader [C. Toader], A. Ross [A. Rosas], L. Bejs Larsens [L. Bay Larsen] un M. Safjans [M. Safjan] (referenti),

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [M. Campos Sánchez-Bordona],

sekretārs: D. Dīterts [D. Dittert], nodarbinātais vadītājs,

ģemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 5. decembra tiesas sēdi,

ģemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

—

Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung vērda – R. Welzel un U. Reimer, Steuerberater,

—

Hauptzollamt Frankfurt am Main vērda – U. Beck, pārstāvis,

—

Grieķijas valdības vērda – K. Georgiadis un M. Tassopoulou, pārstāvji,

–

Eiropas Komisijas vārdā – F. Clotuche-Duvieusart un B. R. Killmann, pārstāvji,
noklausījies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 27. februārā tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1

Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 30. pantu.

2

Šis līgums ir iesniegts tiesvedībā starp Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung (turpmāk tekstā – “FedEx”) un Hauptzollamt Frankfurt am Main (Frankfurtes pie Mainas Galvenā muitas pārvalde, Vācija, turpmāk tekstā – “Vācijas galvenā muitas pārvalde”) saistībā ar pienākumu maksāt pievienotās vērtības nodokli (PVN) Vācijā pēc ieviešanas pārda rašanās šīs dalībvalsts teritorijā izdarīto muitas tiesiskā regulējuma pārskatīšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula (EEK) Nr. 2913/92

3

Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp., un labojumi OV 2013, L 287, 90. lpp.), sākot no 2016. gada 1. maija ir atcelta un aizstāta Padomes Regula (EEK) Nr. 2913/92 (1992. gada 12. oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.). Tomēr, ņemot vērā pamatlietas faktu norises laiku, šajā lietā joprojām ir piemērojama Padomes Regula Nr. 2913/92, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1791/2006 (2006. gada 20. novembris) (OV 2006, L 363, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Muitas kodekss”).

4

Muitas kodeksa 40. pants bija noteikts:

“Preces, kas nonāk Kopienas muitas teritorijā, muitai uzrēda persona, kas ievieš preces šajā teritorijā, vai attiecīgi tā persona, kura uzēmas atbildību par prešu pārvadāšanu pēc ieviešanas, izņemot gadījumos, kad tās pārvadā ar transportlīdzekļiem, kuri tikai šķērso Kopienas muitas teritorijas teritoriālos robežus vai gaisa telpu, šajā teritorijā neapstājas. Persona, kas uzrēda preces, atsaucas uz kopsavilkuma deklarāciju vai muitas deklarāciju, kas iepriekš iesniegta par precēm.”

5

Muitas kodeksa 50. pantā bija paredzēts:

“Līdz nodošanai mītošanas vai izmantošanas režīmā muitai uzrādītās preces pēc šādas uzrādīšanas ir pagaidu glabāšanas esošu preču statusā. Šādas preces turpmāk apzīmētas kā “preces pagaidu glabāšanas”.”

6

Muitas kodeksa 91. panta 1. punkta a) apakšpunktā bija noteikts:

“Rīja tranzīta procedūra atļauj Krievijas muitas teritorijā pārvietot no viena punkta uz otru:

a)

rupskopienas preces, neattiecinot uz tām ievadmuitas nodokļus un citus maksājumus vai tirdzniecības politikas pasākumus.”

7

Muitas kodeksa 202. panta 1. un 2. punkts bija formulēti šādi:

“1. Ievadmuitas parāds rodas:

a)

pretlikumgi Krievijas muitas teritorijā ievēdot ar ievadmuitas nodokli apliekamās preces

vai

b)

šādas preces pretlikumgi ievēdot citā šīs teritorijas daļē no brīvās zonas vai brīvās noliktavas.

Šajā pantā “pretlikumga ievēšana” nozīmē jebkādu ievēšanu, pārskatījot 38.–41. pantu un 177. panta otro ievilkumu.

2. Muitas parāds rodas brīdī, kad preces tiek pretlikumgi ievēstas.”

8

Muitas kodeksa 203. panta 1. un 2. punkts bija paredzēts:

“1. Ievadmuitas parāds rodas:

—

nelikumgi izēmot no muitas uzraudzības ar ievadmuitas nodokli apliekamās preces.

2. Muitas parāds rodas brīdī, kad preces tiek izēmtas no muitas uzraudzības.”

PVN direktīva

9

Atbilstoši PVN direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktam:

“PVN uzliek šādiem darījumiem:

[..]

d)

preču importam.”

10

Šīs direktīvas 30. pantā ir noteikts:

“Preču imports” ir tādā preču ieviešana Kopienā, kas neatrodas brīvā apgrozībā Līguma 24. panta nozīmā.

Papildus pirmajā daļā minētajam darījumam tādā brīvā apgrozībā laistu preču importu, ko ieved Kopienā no kādas trešās teritorijas, kas ir Kopienas muitas teritorijas daļa, uzskata par preču importu.”

11

Minētās direktīvas 60. pantā ir noteikts:

“Preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā preces atrodas, kad tās tiek ievestas Kopienā.”

12

Šīs pašas direktīvas 61. pantā ir paredzēts:

“Atkāpjoties no 60. panta, ja uz precēm, kuras importē Kopienā un kuras nav brīvā apgrozībā, attiecas kāds no 156. pantā minētajiem režīmiem vai gadījumiem, vai arī pagaidu importa režīms ar pilnīgu atbrīvošanu no importa nodevas vai tās tranzīta pasākums, tad šādu preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā uz tām beidz attiekties šie režīmi vai gadījumi.

Tāpat, ja uz precēm, kuras importē Kopienā un kuras ir laistas brīvā apgrozībā, attiecas kāds no 276. un 277. pantā minētajiem režīmiem vai gadījumiem, šādu preču importa vieta ir dalībvalsts, kuras teritorijā uz tām beidz attiekties šie režīmi vai gadījumi.”

13

PVN direktīvas 70. pants ir formulēts šādi:

“Nodokļa iekasgāšanas gadījumā iestājas un nodoklis kļūst iekasgājams tad, kad preces faktiski tiek importētas.”

14

Šīs direktīvas 71. pantā ir noteikts:

“1. Ja, ievedot tās Kopienā, precēm piemēro vai nu kādu no 156., 276. un 277. pantā minētajiem režīmiem vai apstākļiem, vai arī pagaidu importa režīmu ar pilnīgu atbrīvošanu no importa nodevas vai tās tranzīta pasākumu, tad nodokļa iekasgāšanas gadījumā iestājas un nodoklis

k??st iekas?jams vien?gi tad, kad uz prec?m vairs neattiecas šie pas?kumi vai apst?k?i.

Tom?r, ja import?taj?m prec?m uzliek muitas nodevu, lauksaimniec?bas nodok?us vai l?dzv?rt?gas noz?mes maksas, kas paredz?tas kop?j? politik?, tad nodok?a iekas?jam?bas gad?jums iest?jas un nodoklis k??st iekas?jams tad, kad faktiski iest?jas šo nodevu iekas?jam?bas gad?jums un š?s nodevas k??st iekas?jamas.

2. Ja import?t?m prec?m neuzliek nevienu no 1. punkta otraj? da?? min?taj?m nodev?m [nodok?iem], dal?bvalstis attiec?b? uz nodok?a iekas?jam?bas gad?jumu un nodok?a iekas?jam?bu piem?ro sp?k? esošos muitas nodevu noteikumus.”

V?cijas ties?bas

15

2005. gada 21. febru?ra Umsatzsteuergesetz (Apgroz?juma nodok?a likums) (BGBl. 2005 I, 386. lpp.), redakcij?, kas ir piem?rojama pamatlietas faktiem (turpm?k tekst? – “UStG”), 1. panta “Ar nodokli apliekami dar?jumi” 1. punkta 4. apakšpunkt? ir noteikts:

“Ar apgroz?juma nodokli apliek š?dus dar?jumus:

[..]

4.

pre?u importu valsts teritorij? [..] (apgroz?juma nodoklis importam);

[..].”

16

UStG 13. panta “Nodok?a rašan?s” 2. punkt? ir noteikts:

“21. panta 2. punktu piem?ro apgroz?juma nodoklim importam.”

17

UStG 21. panta “?paši noteikumi attiec?b? uz apgroz?juma nodokli importam” 2. punkt? ir paredz?ts:

“Muitas nodok?iem piem?rojam?s normas p?c analo?ijas ir piem?rojamas attiec?b? uz apgroz?juma nodokli importam.”

18

1992. gada 11. augusta Einfuhrumsatzsteuer-Befreiungsverordnung (Feder?lie noteikumi par atbr?vojumu no apgroz?juma nodok?a importam, BGBl. 1992 I, 1526. lpp.), redakcij?, kas ir piem?rojama pamatlietas faktiem, 14. panta “Atmaks?šana vai atlaišana” 1. punkt? ir paredz?ts:

“Apgroz?juma nodoklis importam tiek atmaks?ts vai atlaists Muitas kodeksa 235.–242. pant? paredz?tajos gad?jumos, piem?rojot min?tos noteikumus, k? ar? to ?stenošanas noteikumus p?c analo?ijas.”

Pamatlieta un prejudici?lie jaut?jumi

2008. gada janvārī FedEx nosūtīja Izraēlas, Meksikas un Savienoto Valstu izcelsmes preces (turpmāk tekstā – “attiecīgās preces”), kuras ir apliekamas ar ievad muitas nodokļiem, dažādiem samējiem Grieķijā, kas bija to galamērķis. Šīs preces tika transportētas 18 atsevišķos sūtījumos (turpmāk tekstā – “18 sūtījumi”) ar lidmašīnu lidojuma Frankfurtē pie Mainas (Vācijā), kur tās tika pārkrautas citā lidmašīnā transportēšanai uz Grieķiju.

Ar 2008. gada 23. oktobra vēstuli Atēnu lidostas muitas iestādē (Grieķijā) informēja Vācijas galveno muitas pārvaldi, ka, pārskatot muitas tiesisko regulējumu, Grieķijā ir nogādāti 18 sūtījumi.

Ēmot vērā šo informāciju, Vācijas galvenā muitas pārvalde norādīja, ka 14 no 18 sūtījumiem Vācijā netika uzraudzti muižā, kā ir paredzēts Muitas kodeksa 40. pantā, un no minētā secināja, ka šie sūtījumi Eiropas Savienības muitas teritorijā ir ievesti nelikumīgi. Tādējādi tā uzskatīja, ka, piemērojot Muitas kodeksa 202. pantu, šo sūtījumu nelikumīgā ieviešana ir radījusi ievad muitas parādu.

Attiecībā uz 3 no 18 sūtījumiem Vācijas galvenā muitas pārvalde uzskatīja, ka attiecīgās preces pēc to atvešanas uz Frankfurtes pie Mainas lidostu atradās pagaidu uzglabāšanā, kā tās tika transportētas uz Atēnām, nepiemērojot Kopienas 97. jo tranzīta procedūru, un ka tādējādi tās tika aizvestas no uzglabāšanas vietas bez atļaujas. Attiecībā uz pārējo sūtījumu tika konstatēts, ka preču transportēšana uz Atēnām tika veikta pienācīgi pabeigtā 97. jo tranzīta procedūrā no Parīzes (Francijā) uz Frankfurtes pie Mainas, tāpēc ar šīs preces tika aizvestas no uzglabāšanas vietas bez atļaujas. Attiecībā uz šiem 97. jo sūtījumiem Vācijas galvenā muitas pārvalde uzskatīja, ka muitas tiesiskā regulējuma pārskatīšanu dēļ, pamatojoties uz Muitas kodeksa 203. pantu, ir radies ievad muitas parāds.

Tādējādi Vācijas galvenā muitas pārvalde attiecībā uz 18 sūtījumiem 2010. gada 30. novembrī un 1. decembrī pieņēma piecus FedEx adresātus paziņojumus par ievad muitas nodokļa iekasēšanu. Šī pati pārvalde uzskatīja, ka attiecībā uz šiem sūtījumiem importam piemērojamais PVN, kas Vācijā ir kvalificēts kā apgrozījuma nodoklis importam, bija jāmaksā, jo saskaņā ar UStG 21. panta 2. punktu muitas nodokļiem piemērojamās normas pēc analoģijas ir piemērojamas šim nodoklim.

FedEx samaksāja ievad muitas nodokli un apgrozījuma nodokli importam atbilstoši šiem pieciem paziņojumiem. Tomēr 2011. gada novembrī šī sabiedrība lūdza atmaksāt šos nodokļus it īpaši tāpēc, ka tā esot bijusi dubulta iekasēšana, kas ir pretrunā Savienības tiesībām. Šajā ziņā FedEx apgalvoja, ka attiecīgās preces pēc ieviešanas Atēnās tika laistas brīvā apgrozībā un ka ievad muitas nodokļi, ieskaitot Grieķijas importam piemērojamo apgrozījuma nodokli, tika iekasēti. Ar 2013. gada 9. un 10. aprīļa paziņojumiem Vācijas galvenā muitas pārvalde šos pieteikumus par atmaksēšanu noraidīja.

Pēc FedEx saistīb? ar šiem paziņojumiem uzs?ktaj?m s?dz?bu proced?r?m nodok?u administr?cija groz?ja nodok?a likmes, kas bija piem?rotas divos no pieciem 2010. gada 30. novembra un 1. decembra paziņojumiem, un veica da??ju ar šiem diviem paziņojumiem saist?ta apgroz?juma nodok?a importam atmaks?šanu.

2014. gada 13. j?nij?FedEx par šiem pieciem paziņojumiem c?la pras?bu Hessisches Finanzgericht (Hesenes Finanšu tiesa, V?cija). Tiesas s?d? FedEx atsauca savu pras?bu attiec?b? uz ievad muitas nodokli, ta?u uztur?ja savu pras?jumu par apgroz?juma nodokli importam. Šaj? zi?? t? apgalvoja, ka šis nodoklis ir pat?ri?a nodoklis, ar ko apliek tikai preces, kas tiek faktiski pat?r?tas valsts teritorij?. Nevarot uzskat?t, ka attiec?g?s preces, kas tika transport?tas uz Grie?iju un netika ievestas V?cijas ekonomiskaj? aprit?, b?tu import?tas V?cijas teritorij? un ka t?s var?ja b?t t?da dar?juma priekšmets, par ko šaj? nol?k? uzliek nodokli.

T?pēc iesniedz?jtiesai ir šaubas par to, vai pēc š? sprieduma 21. un 22. punkt? min?tajiem muitas tiesisk? regul?juma p?rk?pumiem, k? rezult?t? ir radies ievad muitas par?ds, V?cij? attiec?b? uz konkr?taj?m prec?m ir radies importam piem?rojamais PVN.

Šaj? zi?? iesniedz?jtiesa atsaucas uz 65. punktu 2016. gada 2. j?nija spriedum? Eurogate Distribution un DHL Hub Leipzig (C?226/14 un C?228/14, EU:C:2016:405), kur? ir nor?de uz nok??šanas Eiropas Savien?bas ekonomiskaj? aprit? "iesp?jam?bas" j?dzienu. Min?ta tiesa uzskata, ka, ja šis j?dziens ir piem?rojams gad?jumos, kuros prec?m, kas ievestas Savien?bas teritorij?, netiek piem?rota muitas proced?ra vai t?s tiek izsl?gtas no t?m piem?rot?s proced?ras, b?tu tikai j?p?rbauda, vai past?v iesp?jam?ba, ka š?s preces nok??st Savien?bas ekonomiskaj? aprit? attiec?g?s dal?bvalsts nodok?u zon?. Šaj? gad?jum? b?tu j?uzskata, ka š?da iesp?jam?ba past?v, jo pretlikum?gas ievēšanas un pre?u iz?emšanas no muitas uzraudz?bas d?? attiec?g?s preces neesot tieši vai vairs pak?autas min?tajai uzraudz?bai. Konkr?ti, preces, kas nelikum?gi ievestas Savien?bas muitas teritorij?, var nepaman?ti tikt aizvestas un pat?r?tas, neapliekot t?s ar nodokli.

Ta?u, ?emot v?r? Tiesas 2017. gada 1. j?nija spriedumu Wallenborn Transports (C?571/15, EU:C:2017:417) un 2017. gada 18. maija spriedumu Latvijas Dzelzce?š (C?154/16, EU:C:2017:392), iesniedz?jtiesa jaut?, vai importam piem?rojamais PVN attiec?b? uz dal?bvalsti, kuras nodok?u zon? preces ir ievestas Savien?b?, rodas tikai tad, ja min?t?s preces nok??st Savien?bas ekonomiskaj? aprit? ar? min?t?s dal?bvalsts nodok?u zon?. Šaj? gad?jum? nok??šana min?taj? ekonomiskaj? aprit? past?v?tu tikai tad, ja preces b?tu laistas br?v? apgroz?b? atbilstoši muitas ties?bu norm?m vai saist?b? ar muitas ties?bu normu p?rk?pumu b?tu j?pie?em, ka preces ir nok?uvušas min?taj? ekonomiskaj? aprit? un ka t?s var?ja tikt pat?r?tas vai izmantotas. Tikai š?s divas situ?cijas PVN direkt?vas izpratn? atbilstu "importam".

Šādos apstākļos Hessisches Finanzgericht (Hesenes Finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“1)

Vai imports [PVN] direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 30. panta izpratnē paredz, ka Savienības teritorijā ievestām precēm ir jānokāst Savienības ekonomiskajā apritē, vai arī pietiek tikai ar iespējamību, ka ievestās preces nokāst Savienības ekonomiskajā apritē?

2)

Ja imports paredz, ka Savienības teritorijā ievestām precēm ir jānokāst Savienības ekonomiskajā apritē:

Vai Savienības teritorijā ievestas preces nokāst Savienības ekonomiskajā apritē jau tad, ja, neievērojot muitas tiesību normas, preces nav nodotas nevienā no muitas procedūrām [PVN] direktīvas 61. panta pirmās daļas izpratnē vai arī tās saskotnāji gan ir nodotas muitas procedūrā, tomēr vēlāk, pārķepjot muitas tiesību normas, tās ir izēmtas no muitas procedūras, vai arī gadījumā, ja tiek pārķēptas muitas tiesību normas, preču nokāšana Savienības ekonomiskajā apritē paredz, ka var uzskatīt, ka preces attiecīgā pārķēpuma dēļ ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē tās daļēbvalsts nodokļu zonā, kurā tika veikts muitas tiesību pārķēpums, un tās varēja tikt patērētas vai izmantotas?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

31

Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai PVN direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prece ir ieviesta Savienības teritorijā, jādziens “preces imports” šo noteikumu izpratnē nozīmē vienīgi šīs preces nokāšanu Savienības ekonomiskajā apritē vai arī šis jādziens ietver tiklab šādas preces nokāšanas šajā apritē iespējamību.

32

Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskajos regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros un kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesai ir iespējams atteikties lemt par valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saiknes ar faktisko situāciju pamatlietā vai pamatlietas priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2019. gada 28. marts, Cogeco Communications, C-637/17, EU:C:2019:263, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

33

Saskaņā ar PVN direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu preču importam uzliek PVN. Šīs direktīvas 30. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka “preču imports” ir tādā preču ievēšana Kopienā, kas neatrodas brīvā apgrozībā EK līguma 24. panta izpratnē.

34

Atbilstoši Tiesas judikat?rai, t? k? PVN p?c sava rakstura ir nodoklis par pat?ri?u, tas ir piem?rojams prec?m un pakalpojumiem, kas nok??st Savien?bas ekonomiskaj? ap?rit? un var tikt pat?r?ti (spriedums, 2017. gada 18. maijs, Latvijas Dz?lzc?š, C?154/16, EU:C:2017:392, 69. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

35

Šaj? liet? no iesniedz?jtiesas nol?muma teksta izriet, ka attiec?g?s preces tika transport?tas uz Grie?iju, to galam?r?i, kur t?s tika pat?r?tas. L?dz ar to ir skaidrs, ka š?s preces ir nok?uvušas Savien?bas ekonomiskaj? ap?rit? PVN direkt?vas izpratn?.

36

T?d?j?di, k? ?ener?ladvok?ts ir nor?d?jis secin?jumu 43. punkt?, t?d? liet?, k?da ir pamatlieta, jaut?jums par to, vai ar “iesp?jam?bas”, ka prece nok??st Savien?bas ekonomiskaj? ap?rit?, past?v?šanu pietiek, lai uzskat?tu, ka š? prece ir tikusi “import?ta” PVN direkt?vas 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 30. panta izpratn?, ir hipot?tisks.

37

L?dz ar to, ?emot v?r? š? sprieduma 32. punkt? min?to judikat?ru, pirmais jaut?jums ir nepie?emams.

Par otro jaut?jumu

38

Uzdodot otro jaut?jumu, iesniedz?jtiesa b?t?b? jaut?, vai PVN direkt?vas 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 30. pants ir j?interpret? t?d?j?di, ka, ja prece ir ievesta Savien?bas teritorij?, pietiek ar to, ka konkr?taj? dal?bvalst? attiec?b? uz šo preci ir izdar?ti muitas tiesisk? regul?juma p?rk?pumi, k? rezult?t? ir radies ievadmuitas par?ds, lai uzskat?tu, ka min?t? prece ir nok?uvusi Savien?bas ekonomiskaj? ap?rit? šaj? dal?bvalst?.

39

Šaj? zi?? ir j?nor?da, ka atbilstoši PVN direkt?vas 60. pantam pre?u importa vieta ir dal?bvalsts, kuras teritorij? preces atrodas, kad t?s tiek ievestas Kopien?. Š?s direkt?vas 61. panta pirmaj? da?? ir paredz?ts, ka, atk?pjoties no š? 60. panta, ja uz prec?m, kuras tiek import?tas Kopien? un kuras nav br?v? apgroz?b?, attiecas k?ds no min?t?s direkt?vas 156. pant? min?tajiem rež?miem vai gad?jumiem, vai ar? pagaidu importa rež?ms ar piln?gu atbr?vošanu no importa nodevas vai ?r?j? tranz?ta pas?kums, tad š?du pre?u importa vieta ir dal?bvalsts, kuras teritorij? uz t?m beidz attiekties šie rež?mi vai gad?jumi.

40

PVN direkt?vas 70. pant? ir noteikts, ka nodok?a iekas?jam?bas gad?jums iest?jas un nodoklis k??st iekas?jams tad, kad preces faktiski tiek import?tas. PVN direkt?vas 71. panta 1. punkt?, it ?paši t? pirmaj? da??, ir paredz?ts, ka, ja preces, ievēdot t?s Savien?b?, tiek nodotas uzglab?šanai muitas noliktav?, nodok?a iekas?jam?bas gad?jums iest?jas un nodoklis k??st iekas?jams vien?gi tad, kad uz prec?m vairs neattiecas šis pas?kums. Tom?r š? panta otraj? da?? ir reglament?ta ?paša situ?cija, kur? attiec?b? uz import?taj?m prec?m, kur?m tiek uzlikta muitas

nodeva, lauksaimniecības nodokļi vai līdztarīgas nozīmes maksas, kas paredzētas kopējā politikā, nodokļa iekasgājums bas gadījums iestājas un nodoklis kļūst iekasgājams tad, kad faktiski iestājas šo nodokļu iekasgājums bas gadījums un šie nodokļi kļūst iekasgājami.

41

Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru importam piemērojamajam PVN un muitas nodokļiem ir līdztarīgas galvenās pazīmes tiktāl, ciktāl tie rodas saistībā ar preču importu Savienībā un vīlīku laišanu dalībvalstu ekonomiskajā apritē. Šo paralēlismu turklāt apstiprina fakts, ka PVN direktīvas 71. panta 1. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir atļauts importam piemērojamā PVN iekasgājums bas gadījumu un tās iekasgājumu saistīt ar muitas nodokļu iekasgājums bas gadījumu un iekasgājumu (spriedumi, 1984. gada 28. februāris, Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, 18. punkts, un 2013. gada 11. jūlijs, Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, 41. punkts).

42

Šajā lietā no iesniedzējtiesas nolūmuma izriet, ka 2008. gadā dažādas preces no trešajām valstīm, kuras ir apliekamas ar ievadmuitas nodokļiem, tika transportētas uz Vāciju, lai pēc tam tās transportētu uz Grieķiju, to galamērķi. Dažas no šīm precēm netika uzraudzētas Vācijas muitas iestādēm un līdztarīgas nelikumīgi ievestas Savienības muitas teritorijā. Pārējās preces minētajā teritorijā Vācijā tika ievestas likumīgi, bet pēc tam tika transportētas uz Grieķiju, bēdamas izēmtas no muitas uzraudzības, kas ir pretrunā muitas tiesiskajam regulējumam.

43

Netiek apstrīdēts, ka pamatlietā šie muitas tiesiskie regulējuma pārkāpumi ir radējuši ievadmuitas parādu Vācijā sabiedrībai, kas attiecīgās preces ir ievedusi Savienības teritorijā, pamatojoties attiecīgi uz Muitas kodeksa 202. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 203. panta 1. punktu.

44

Atbilstoši Tiesas judikatūrai PVN parāds var rasties līdztarīgas muitas parādam tad, ja prettiesiskā rīcība, kas ir izraisījusi šo parādu, ļauj pieņemt, ka attiecīgās preces ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē un varējušas kļūt par patērētāja priekšmetu, kas rada PVN iekasgājums bas gadījumu (spriedumi, 2016. gada 2. jūnijs, Eurogate Distribution un DHL Hub Leipzig, C-226/14 un C-228/14, EU:C:2016:405, 65. punkts, kā arī 2017. gada 1. jūnijs, Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, 54. punkts).

45

It īpaši Tiesa ir nospriedusi, ka gadījumā, kad ar ievadmuitas nodokli apliekamās preces brīvā zonā ir izēmtas no muitas uzraudzības un vairs neatrodas šajā zonā, principā ir pamats pieņemt, ka tās ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē (spriedums, 2017. gada 1. jūnijs, Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, 55. punkts).

46

Šajā lietā, pirmkārt, attiecībā uz konkrētajām precēm, kas Savienības muitas teritorijā nav ievestas likumīgi, ņemot vērā šo sprieduma 44. un 45. pantā minēto judikatūru, principā ir jāpieņem, ka tās ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē tās dalībvalsts teritorijā, kur tās tika ievestas Savienībā, proti, Vācijā.

47

Otrkārt, attiecīgās preces, kas bija izņemtas no muitas uzraudzības, Vācijā tika izslēgtas no muitas procedūras, kura tām tika piemērota. Tādā, ņemot vērā šo sprieduma 44. un 45. punktā minēto judikatūru, ir arī jāpieņem, ka tās ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē šajā dalībvalstī.

48

Tomēr, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumā 56. un 68. punktā, šāds pieņēmums var tikt atspēkots, ja tiek pierādīts, ka, lai gan ir pārņemtas muitas tiesiskais regulējums, kā rezultātā rodas ievedmuitas parāds dalībvalstī, kur šie pārņēmumi tika veikti, prece ir nokļuvusi Savienības ekonomiskajā apritē caur citas dalībvalsts teritoriju, kur tā nodota patērētājam. Šajā gadījumā PVN iekasātājam gadījums iestājas šajā citā dalībvalstī.

49

No iesniedzējtiesas nolūmuma izriet, ka muitas tiesiskā regulējuma pārņēmumi attiecībā uz apliekotajām precēm ir izdarīti Vācijā, bet tur šīs preces ir tikai pārkrautas no vienas lidmašīnas otrā.

50

Ir tiesa, ka šo muitas tiesiskā regulējuma pārņēmumu dēļ attiecīgās preces, kas fiziski atradās Savienības teritorijā, vairs nebija Vācijas muitas iestāžu uzraudzībā un tām nebija iespējas kontrolēt šo preču apriti.

51

Tomēr šajā lietā no iesniedzējtiesas nolūmuma izriet, ka ir pierādīts, ka attiecīgās preces tika transportētas uz Grieķiju, to galamērķi, kur tās tika patērētas.

52

Tādējādi tādā lietā, kāda ir pamatlieta, muitas tiesiskā regulējuma pārņēmumi, kas izdarīti Vācijas teritorijā, nav pietiekami, lai uzskatītu, ka attiecīgās preces ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē Vācijā.

53

Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka šādā lietā preces ir nokļukušas Savienības ekonomiskajā apritē to galamērķa dalībvalstī un ka tādēļ importam piemērojamais PVN par šīm precēm ir radies šajā dalībvalstī.

54

ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prece ir ieviesta Savienības teritorijā, nepietiek ar to, ka konkrētajā dalībvalstī attiecībā uz šo preci ir izdarīti muitas tiesiskā regulējuma pārņēmumi, kā rezultātā šajā dalībvalstī ir radies ievedmuitas parāds, lai uzskatītu, ka minētā prece ir nokļuvusi Savienības ekonomiskajā apritē šajā dalībvalstī, ja ir konstatēts, ka šā pati prece ir transportēta uz citu dalībvalsti, savu galamērķi, kur tā tikusi patērēta, un importam piemērojamais PVN par minēto preci tādējādi rodas tikai šajā citā dalībvalstī.

Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesīšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopājo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja prece ir ieviesta Savienības teritorijā, nepietiek ar to, ka konkrētajā dalībvalstī attiecībā uz šo preci ir izdarīti muitas tiesiskie regulējuma pārīpumi, kī rezultātā šajā dalībvalstī ir radies ievedmuitas parīds, lai uzskatītu, ka minētā prece ir nokīuvusi Savienības ekonomiskajā aprītē šajā dalībvalstī, ja ir konstatēts, ka šī pati prece ir transportēta uz citu dalībvalsti, savu galamērīi, kurā tā tikusi patērēta, un importam piemērojamaīs pievienotās vērtības nodoklis par minēto preci tādējādi rodas tikai šajā citā dalībvalstī.

[Parakstī]

(*1) Tiesvedības valoda – vīcu.